

er til Stede — vi forhandle jo ikke om en Bro, saa han kunde godt have været her —, har bebrejdet mig, at det, jeg havde sagt om de finansielle Forhold, var vitterligt for alle, enhver kunde læse det af Statsregnskab, Finanslov osv. Det ærede Medlem fra Frederiksberg bebrejdede mig, at jeg havde afsløret de finansielle Forhold. Han sagde selv, at de vare meget slette, men han bebrejdede mig dog, at jeg havde malet med for mørke Farver. Nu vil jeg indrømme, at jeg er ikke saa lystseende som det ærede Medlem, og den almindelige Skaaltale ligger ikke for mig, den med: Længe leve Danmark osv.; jeg tror, det ærede Medlem er meget mere drevn i den Slags Taler, jeg holder mig til det nøgterne. Jeg kan forstaa, at for det ærede Medlems Smag er min Tale for nøgtern. Man skal altid sige, at Danmark er et udmærket Land, hvor alting trives vel, og hvor man sikkert vil komme ud over alle Vanskeligheder. Nu har jeg bestandig sagt og af mange Hensyn gjort gældende, at der var ikke her noget, som man ikke kunde komme ud over. Men lige i Øjeblikket syntes det mig rimeligt at pege paa den slette, jeg kan sige, den fordævelige Tilstand, vi befinde os i her til Lands, for der er saa meget her i Landet, som gerne skulde trives og som trives slet. Det ærede Medlem har neppe nogen Grund til at bebrejde mig mit mørke Syn.

Det ærede Medlem gik videre og mente, at den Maade, hvorpaa jeg styrede Finanserne — hvis jeg kan bruge det Udtryk — eller saa paa Finanserne, om man vil, var højst forkastelig. Det ærede Medlem sagde til mig, at jeg havde anvist som Udvej at optage Laan, medens jeg havde forkastet det, som det ærede Medlem mente var det rette, at skaffe nye Indtægter. Nu ved jeg ikke, at jeg har sagt, at Laan i og for sig var den rette Maade at ordne et Lands Finanser paa. Jeg mener tværtimod, at jeg har gjort dette gældende, at under ekstraordinært vanskelige Forhold var det nødvendigt at gaa til Laan, men at den Maade, hvorpaa man til Slutning maatte styre et Lands Finanser og indrette Landets Budget, var at faa Udgifter og Indtægter til at balancere. Det ærede Medlem mente, at det, vi skulde til, var at skaffe forøgede Indtægter, det vil sige, oversat paa Dansk: nye Skatter. Jeg har, den Gang jeg forelagde Finansloven, tror jeg, sagt, at den nuværende Regering vilde ikke gaa til nye Skatter, og jeg forklarede dette derhen, at netop under en Depressionstilstand som den nuværende

var det ikke rigtigt at paalægge Befolkningen nye Byrder, ligesom jeg samtidig sagde — og jeg kan dermed besvare en anden Bemærkning fra det ærede Medlem —, at der var Rimelighed for til en vis Grad at fremme produktive Foranstaltninger, fordi derved gavnedes man den økonomiske Trivsel i Landet. Men jeg har ganske vist ment, at den nuværende Regering skulde ikke gaa til nye Skatter. Det ærede Medlem syntes at mene, at man skulde have skaffet forøgede Indtægter, men jeg vil dertil sige, at jeg vilde se den Rigsdagsmand, der kunde foreslaa forøgede Indtægter, som kunde dække det Underskud, vi have i disse 3 Aar, og jeg vilde se den Finansminister, der kunde sætte det igennem. For 80 Mill. Kr. skaffes ikke let ved Skatter her til Lands. Jeg antager heller ikke, at nogen tror, at Befolkningen i Øjeblikket vil være i Stand til at bære dem. Men saa vidt jeg forstaaer det ærede Medlem, havde han dog en Tanke om, at det var ved nye Skatter, at man skulde komme den daarlige Balance til Livs. Ganske vist sagde det ærede Medlem ogsaa, at han var stemt for Laan, saa han havde ikke noget at bebrejde mig i den Retning. Han sagde nemlig, at man skulde optage Laan, men det skulde saa være et stort Laan; dette lagde han mig især paa Sinde. Nu havde det vist været bedre, om han havde gjort denne Anskuelse gældende overfor den tidligere Regering, for hvis man i Fjor Sommer havde kendt den finansielle Stilling, som man nu kender den — og det ærede Medlem har haft Lejlighed til som Rigsdagsmand at sætte sig ind i den og mener vel ogsaa, at man kan sætte sig ind i den —, havde der været Rimelighed for at optage et større Laan end de 38 Mill. Kr., vi fik ind. I alt Fald havde der været Rimelighed for den daværende Konseilspræsident og for den daværende Finansminister at gøre det, fordi disse kunde forudse og kunde vide, hvor meget der skulde udgives til Forsvarsforanstaltninger. Naar man vidste, at man skulde til en ekstraordinær Udgift af 31 Mill. Kr. og til en stor ordinær Udgift paa det militære Budget, var der Rimelighed for at skaffe sig et langt større Laan end det, man gik til i Fjor Sommer.

Da jeg er ved Laan, er jeg nødt til at sige nogle Ord om, hvad det ærede Medlem har sagt om det Laan, som har været optaget af den nuværende Regering, og ogsaa om det Laan, som har været projekteret. Om det første Laan, Skat-